

Boros Imre: Európai tótágas

2018 június 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Különös viszonyt ápolunk mi magyarok Európával, és nemkülönben Európa velünk.

Nemcsak manapság, de nagyon régóta. Régmúltunk máig a rejtélyes homályban van, de amikortól történelmünk létezésér?l hivatalosan is tájékoztatnak minket a beavatottak, úgy formálják tudatunkat (történelemoktatás és média), hogy másról sem hallunk, hogy alkalmazkodtunk és még ma is alkalmazkodnunk szükséges Európához.

Úgy t?nik, jó egy évezred kevés volt ahhoz, hogy mi magunk is a magasztos Európa részei legyünk, legalábbis a ma is divatos hivatalos tudatformálók szerint. Európához tartozásunkról ?ket nem gy?zte meg, hogy a Római Birodalom keblében létrejött, és annak bukása után Európában államalkotó vallás, a kereszténység követ?i léteztek nálunk már els? és egyben kanonizált királyunk uralkodását megel?z?en is. S?t mi több, a hajdani birodalomhoz tartozó részeken (Dunántúl) már jóval ezel?tt hidat vert a kereszténység.

Az sem elég érv, hogy Árpád-házi királyaink lányait egymás sarkát taposva kérték n?ül európai fejedelmek, királyok és császárok. Teljesen feledésbe merült a tény, hogy hazánk fogta fel a halálos csapást, amit a terjeszked? iszlám mért volna Európára a 16-17. században.

A legújabb kori történelemben pedig a valóban pusztító els? világháborúért Európa urai messze a legnagyobb büntetéssel minket mint „Európán kívülieket” sújtottak azzal, hogy elcsatolták területeink kétharmadát és kisebbségi létbe lökték a magyarok harmadát. A huszadik századi kommunizmus valóban Európán kívüli negyven éve után ismét elemi er?vel tört felszínre az Európához történ? igazodás vágya, az igény, hogy annak integráns részévé váljunk.

A múlt század kilencvenes éveiben valóban volt valós alapjuk a vágyaknak: magasabb életszínvonal, a társadalom m?ködését szabályozó demokratikus intézmények, országhatárok nélküli szabad mozgás, munkavállalás, tanulás lehet?sége, nem is beszélve az Európai Unióba tömörült országok által biztosított és a felzárkóztatást el?segít? pénzügyi alapokról. Mindezek eléréséért – a jogi értelemben is érvényes befogadásért – mi is komoly áldozatokat vállaltunk, megnyitottuk piacainkat, befogadói lettünk az európai áruknak, olcsón kínáltuk vállalkozásaiknak a t?kejavakat, még azt is elt?rtük, hogy id?közben százezrek vesztik el nálunk a munkahelyüket.

Az volt a véleményünk, hogy végre ezeréves vágyakozás után egy a csatlakozott nemzetek egyenjogúságán alapuló, kiegyensúlyozott bázison m?köd? nagy közösség haszonélvez?i, és egyben másoknak el?nyöket nyújtó tagja lettünk. Jó tíz évnek kellett eltelnie, no meg tapasztalni a közben történteket, valamint belülr?l közelebb kerülni az európai m?ködés lényegéhez, hogy az évszázados lelkesedés és az európai vágyakozások mellé megfontolt, nemzetérdek? gondolatok is társuljanak. Kívülr?l szemlélve nem látszott, s?t jó ideig belülr?l sem, hogy az unió közös pénze, az euró a leveg?ben lóg, nem illeszkedik állami struktúrába, hiszen az unió nem állam.

A közös fizet?eszköz el?hírnökei a gondolatot 1970-ben azzal indították útjára, hogy a tagországok hamarosan harmonizálják gazdaságpolitikájukat, f?ként a pénzügyeket, és arra könnyen illeszthet? lesz egy közös pénz. Ma már nem dönthet? el, hogy volt-e már akkor is mögöttes szándék egy szuperállam létrehozására a felülr?l beillesztett közös valuta segítségével vagy sem.

Egészen 2008-ig kellett várni, hogy kiderüljön: a közös pénzt nem az unióból, hanem kívülr?l „vezénylik”. A pénzügyi válság kapcsán ugyanis az Európai Központi Bank (EKB) nem lépett fel megment?ként egy sor európai székhely?, s?t európai országok neveit is hordozó bank megmentése érdekében (Deutsche Bank, Royal Bank of Scotland). Helyette az amerikai magántulajdonú jegybank, a Fed küldött dollármilliárdokat, és ezzel euró-pénzteremtési kényszert alkalmazott – mert világos, hogy az eurózóna pénzügyeit azok uralják, akik ezt megtehetik.

Ennek ellenére a lépés az amerikai kongresszusban is megütközést keltett. Vakmer? szenátorok és képvisel?k kérdezték, hogy az ? jegybankjuk mi végb?l költött ezermilliárdokat „külföldi” nagybankok megmentésére. Válaszok persze, a legendás banktitokra hivatkozva, nem érkeztek.

Az EKB is inkább a nemzetközi befektet?k érdekeit védi, amikor százmilliárdjával felvásárolja a súlyosan eladósodott országok eurókötvényeit, miközben irányítójával, a Feddel karöltve ezt a nemzeti valutával dolgozó országok központi bankjai esetén halálos b?nnek deklarálja. Nem véletlen tehát, hogy az euróra ma más szemmel nézünk, mint 2002-ben, amikor a magas hazai kamatok és a támadható valutánk miatt szívesen láttunk volna mi is eurót a pénztárcánkban.

Ma már szuverenitásunk egy darabjáról mondanánk le, nem is tudjuk, kinek a javára, és helyette nem többletértékeket, hanem egy adag új kockázatot kapnánk. Az euróról azt gondoltuk, hogy az lesz a közös pénzünk, ám nem az lett. Az EU küls? határairól meg úgy szóltak a megállapodások, hogy azokat a határokon él? országoknak kell megvédeniük annak érdekében, hogy belül szabad legyen a mozgás, de a kívülr?l jöv?ket tudjuk ellen?rizni és el tudjuk dönteni, hogy ki jöhet és ki nem.

Éppen Európa vezet?it?l és egyes tagállamok politikusaitól kellett megtudnunk, hogy a szemünk káprázik, gondolataink pedig zavarosak. Aki jön, az csak jöjjön bátran, azt sem kell tudni, honnét, miért, mi a neve, életkora, nemzetisége, mindenkit kötelesek vagyunk befogadni, mert ez nem veszélyforrás, hanem humanitárius kötelezettség. Az államok az idegen jövevényekre eddig mint potenciális veszélyforrásra tekintettek, ezért ?rizték gondosan a határokat és ellen?rizték az átmen? forgalmat.

Most viszont az unió tétlenül nézi a jövevények beáramlását és tagországok közötti ide-oda cirkálását, miközben több tagország bels? határellen?rzést vezetett be, amivel akadályozza saját polgárai szabad mozgását. Hosszú id?be tellett, míg rádöbbentünk, hogy kizökkentek a dolgok a régi kerékvágásból.

Mi a fene az a független nemzetállamokat tömörít?, Európai Uniónak nevezett valami, amelynek pénze nem az övé, határait nem kell védeni (és ha kell is, gyakran nem tudja)? Nem más, mint egy egyhatalmas tótágas, a feje tetejére állt világ lenyomata. Ide vezetett a kontinensen uralkodó, korszellemnek is nevezhet?, jórészt kanonizált, pártsemleges erkölcsi relativizmus, ami, valljuk be, kezdetben nálunk is népszer?ségnek örvendett, és szánalmas bukdácsolását még ma is többen fájlalják. Mindez kezd?dött azzal, hogy kétségeket támasztottak a jó és a rossz megkülönböztethet?sége dolgában.

Személyiségi jogai hirtelen inkább az elkövet?knek, mind az áldozatoknak lettek. Folytatása ennek az évszázadok bölcsességével rossznak tartott és f?ként a többségi akarattal szembemen? dolgok felmagasztalása lett. Lett ebb?l a többség által képviselt normák elfogadása helyett a másság szeretete, a közösségi értékek helyett az egyén szabadságjogainak széls?séges kiterjesztése. Ma ott tartunk, hogy az egyén szabadságjogai kiterjesztve, kötelezettségei a közösséggel szemben elsorvasztva, beleértve a jöv? nemzedékek megszülését és felnevelését. Napjainkban már b?ven eljutottunk a tradicionális államszerkezet relativizálás alapú sikeres fellazítási kísérleteihez.

Err?l szól az igazságügyben dolgozó döntéshozók (f?ként a bírók) érzékenyít? oktatása. Legyen a törvény is egyértelm? helyett relativizálható, nagyon rugalmasan értelmezhet?. Jó kés?n, de talán még id?ben döbbentünk rá, hogy Európa ügyében fejen állunk, illetve akik még nem, azokat is fejre kívánják állítani. A józanul és felel?sen gondolkodóknak össze kell fogniuk, hogy a kontinens a fejér?l ismét a talpára álljon. Úgy t?nik, egyre több nemzetállam ébred ennek a fontosságára, és igyekszik Európát ismét jó útra terelni. Csak ebben bízhatunk.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló